

Útközben is már misszió volt...

Október 24-29. között vendégül láttuk vredei testvérplébániánk tizennégytagú csoportját. Egy közös programunk alkalmával a barátság zarándoka, Rainer Pag válaszolt Pék Sándor plébános atya kérdéseire:

- *Mondj néhány szót magadról! Ki vagy te, mit csinálsz?*

- Rainer Pag vagyok, 47 éves, a vredei Szent György-plébániatemplomnak vagyok az alkalmazottja. Hosszú évek óta szenvedélyesen túrázom. A Fekete-erdőben egy több mint 200 km-es szakaszt teljesítettem, két évvel ezelőtt az Alpokban egy több mint 800 km-es túrát. Ez volt az első alkalom, hogy gyalog Nagyváradra jöttem.

- *Hogy jött az ötlet, hogy gyalog jöjj ide?*

- Az első látogatásom alkalmával világgossá vált számomra, hogy milyen jó kapcsolatok vannak itt köztünk és köztetek,

emberek és emberek között, és már terveztem, hogy 2019-ben egy nagyobb utat teszsek meg, mint két éve az Alpokban. Assisibe szerettem volna záródokolni, de mivel itt megismertem ezeket a kedves embereket, elhatároztam, hogy ide jövök gyalog, és mint zarándok járom ezt az utat.

- *Mondj néhány adatot az utadról.*

- 61 napot gyalogoltam, hivatalosan 2066 kilométert tettem meg. Erre az útra én három hónapot szántam, így érkeztem meg Nagyváradra valamivel hamarabb mint a csoport. Átlagosan naponta 35-40 kilométert tettem meg, de volt

sokkal messzebb kellett jönnöm, mint Prága. Útközben is már misszió volt, nagyon sok templomba betértem, miséken is részt vettem, Máriapóctól Nagyváradig többen megkérdezték, hogy mi motivált és azt is, hogy ezt hit nélkül meg tudtam volna-e tenni? Akkor már világos volt számomra, hogy ez az egész út egy misszió, nem azért, hogy valakit megtérítsek, hanem azért, hogy magamba szívjam azt, amit a hit terén megtapasztaltam,

- *Mi volt számodra a legnagyobb ajándék?*

- Nagyon sok találkozás volt útközben, de számomra a legnagyobb ajándék a Gálospetri Gyermekotthonban eltöltött idő volt. Útközben sógorommal sokat beszélünk telefonon és ő mondta, hogy a munka igazán az út után fog kezdődni. Amit meg szeretnék tenni, hogy a Gálospetri Gyermekotthonban segítsek. Minden évben meglátogatnám őket. Amit a gyerekek a legjobban hiányolnak, amit nem lehet megfizetni, az a szeretet, így éreztem.

nap, amikor több mint 50-et. A leg-
rövidebb napi szakasz 16 km volt.

- *Mikor lett az utad misszióvá?*

- Teljesen tudatosan úgy kezdtem el, mint egy zárandokutat. Az első szakasz Magdeburg-Prága volt. Itt Szent Norbert nyomdokán jártam, premontrei kolostorokat érintve, de

Fotók: V.I.

Csapatépítő tábor

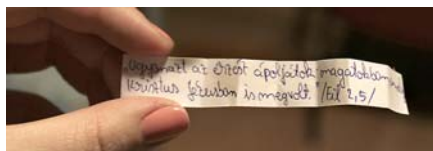
Immár második alkalommal került megrendezésre a csapatépítő tábor a Szent László Kollégium bentlakói számára. Az esemény 2019. szeptember 25-27. között volt megtartva és helyszínül a szentjobbi Szent István Gyermekotthon szolgált. Ez idő alatt a kollégium régi és új bentlakói, Főtisztelendő Pék Sándor atyával számos programon vettek részt. A hangsúly az ismerkedésre, valamint a kollégiumi életbe való bevezetésre esett. Ismerkedtünk, terveket szőttünk az előttünk álló évre és nem utolsó sorban, szentmisén vettünk részt. Egy délután helyismereti sétára is sor került. Mindez egy családias hangulat jegyében történt.

Ez a csapatépítő tábor nagyon hasznos mind az új lakók, mind a régebbi lakók számára. Segít közelebb kerülni egymáshoz, beilleszkedni a mindennapi kollégiumi életbe. Ahogy tavaly, úgy idén is, sokkal felszabadultabban éreztünk meg a bentlakásba a teambuilding után.

Egyhangúan pozitív vélemények születtek az idei táborról, értékes gondolatokkal éreztünk vissza a kollégiumba.

Külön köszönettel tartozunk a szervezőknek, a házigazdáknak és a támogatóknak, akik lehetővé tették, hogy ez a tábor létrejöhessen.

Hatvani Gizella-Viktória

„Itt vagyok Uram,

A *Missziós vasárnapon* templomunkban elhangzott tanúságtételek

SZABÓ KINCSŐ:

A ministrálásban én hiszek, és teszek egy közösségben, egy közösségért.

KOVÁCS LÁSZLÓ:

Én hiszek abban, hogy a fiatalok jobban boldogulnak, ha összetartanak és egy közösséghez tartoznak. Úgy gondolom, hogy a misszióm az, hogy megmutassam a fiataloknak, hogy közösségben élni jó!

TANKÓ VERONIKA ZITA TANFELÜGYELŐ:

Küldetésem kifejezéseként egy olyan idézetet választottam, melyet a kommunista rendszerben köztünk élő, csendben, de annál hatékonyabban tevékenykedő, hivatásuk teljes odaadásával és szeretetével minket, fiatalokat óvó és nevelő nővéreknek köszönhetek: a mindannyiunk által szeretett és nagyrabecsült mallersdorfi ferences Zita nővérnek, az orsolyita Ilike nővérnek, a Jézus Szíve népleány Márta néninek.

Ők voltak azok, akik abban a sötét korszakban a bennünk és köztünk levő Emberre figyelve vezettek be minket sok-sok szeretettel, odaadással és türelemmel a keresztény létbe, megismertetve velünk az akkor üldözött keresztény és emberi alapértékek rejtelmait, a keresztény irodalmat, az örökérvényű isteni és emberi erkölcsi törvényeket. Azt, hogy azzal, ha adunk, mi magunk gazdagodunk. Hittel és szeretettel élve, saját életpéldájukkal táplálták hitünk gyulladozó lámpását. Emlékük legyen áldott!

Hiszek a nevelés erejében, bízom és remélek a jövőben, így nemcsak magam, hanem minden nevelő nevében is helyeztem egyházközségünk missziós keresztjére azt az idézetet, melyet pályafutásom kezdetén választottam életem mottójának:

„Vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld” (Mécés László)

KOVÁCS KATALIN:

Szívügyünk a gyerekek, fiatalok házasságra, boldog családi életre való felkészítése. Szeretnénk ha a *családi életre nevelés* meghonosodna és terjedne az egyházmegyében, közösségeinkben, iskoláinkban.

KOVÁCS LÁSZLÓ:

Mi úgy gondoljuk, hogy a házasság, a család a jövő egyházának a záloga. Hivatásunk a házások és családok harmonikus, boldog életének segítése.

engem küldj!”

LAKÓ ESZTER:

„Itt vagyok Uram, engem küldj!”, hogy az önmagát értünk feláldozó és az Oltáriszentségben velünk lévő Krisztust fel-

ismerjük és egyre jobban szeressük! Keressük az önzetlen segítő munkát, a szolgáló szeretet legyen utitársunk.

Mi a küldetésem? Önzetlenül, sok szeretettel segíteni a rászoruló, magukra maradt embertársainkat. Járjunk Ővele, aki az Út, az Igazság és az Élet”.

Urunk Istenünk, köszönöm neked a kegyelmeket, melyekkel kísértél engem, hogy figyelmem a jótettekre irányuljon. Ámen.

ORBÁN MÁRIA:

Hála Istennek, részt vehettem a budapesti Rózsafüzér Királynéja-templom búcsúján, ahol többek között dr. Csókay András idegsebész tett tanúságtételt a rózsafüzér-imádság erejéről. (Ő az az idegsebész aki vezette a fejük-nél összenőtt bangladesi ikreket szétválasztó orvoscsoportot.) Előadásában kihangsúlyozta, hogy imádság közben – tehát az olvasó elmondásakor – jönnek az ötletek, hogy milyen módszert alkalmazzon az elkövetkező műtét során. Így volt ez az ikrek esetében is.

Megható volt hallani egy hiteles embertől, amint mondja: „orvos még senkit sem gyógyított meg, csak eszköz Isten kezében”. Tehát nem csak az 1571-es lepantói tengeri ütközetben érezték a rózsafüzér-imádság erejét, illetve a Szűzanya oltalmát, hanem napjainkban is, és ha valaha szükség volt a rózsafüzért imádkozni, a mai viszonyok között méginkább szükséges.

Zárnám Várkonyi István versével:

Rózsafüzér

Olyan, akár egy szent bilincs; csodálkozva nézem,
Ima közben épp úgy feszül, mint bilincs a kézen.
Nagyanyám is így viselte kezén az olvasót,
Bilincsbe vert kézzel ő is az Isten rabja volt.
Rózsafüzért viselt mindig, s hogy elment egy napon,
Rózsafüzér feszült kezén, a bús ravatalon...
Rózsafüzérrel anyám is szent kép elé hajolt;
Bilincsbe vert kézzel ő is az Isten rabja volt.
Engem is így tanított, s kezembe rózsafüzért adott,
Legyünk egész családukkal szelíd Isten rabok!
Nagyanyám már tudja, hogy kik az igaz szabadok,
Hisz azért szabad ő a mennyben, mert Isten rabja volt.

CSÁVOSSY GYÖRGY:

Nehéz ma nagyobb bűnt elkövetni annál, minthogy szégyelled hited. Nézzünk önmagunkba, hányszor megyünk el templomaink mellett, vagy az országúti keresztelődések feszületei mellett anélkül, hogy keresztet vetnénk. Ha tegnap egy-két barátod mosolyogta meg hited, mára számuk megduplázódott, és holnap még többen lehetnek. Ne hátrálj meg, hiszen nekünk mennyivel könnyebb a dolgunk, mint Páléknak!

Ma Európában nem fognak keresztre feszíteni azért, mert állhatatos vagy a hitben. A rókaelkű mosolyokat meg észre sem kell venni. Ma rengeteg keresztény család konfrontálódik azzal a gonddal, hogy a fiatalok, bár keresztény nevelést kaptak, eltávolodnak a hittől, vagy a hit gyakorlásától. Nemrégiben egy idős pap bácsival beszéltem erről. Azt tanácsolta: Fiam, foglald a napi imádba: Atyám, kérlek, vezesd utadon az én fiamat, lányomat, unokámat... Hát ezt a tanácsot továbbítom nektek is.

Az én missziós levélkém:

Mindennapi küldetés

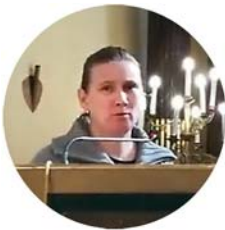
Légy szerzetes, pap, világi ember,
Hordanod kell keresztény hited.
Ha lesz melletted ki elveti azt,
Légy rendületlen: te tovább viszed!
Vedd fel a porból, öleld magadhoz
A mások, gyengék elvesztett hitét,
Mert eljön a nap és számonkérük:
Disznók közt hagyta vedni az Igét?

VOITICSEK ILONA ÉS VOITICSEK ÁRPÁD:

Két képet tartok a kezemben és azon gondolkodom, hogy feladatunkat, vagy küldetésünket jelképezik-e? Ezért itt és most arra kérem az Urat, hogy adja meg számunkra a mindennapjainkhoz szükséges bölcsességet, vegyük észre, mi az Ő akarata, aszerint cselekedjünk, ne a miénkhez ragaszkodjunk. Növekedjünk lélekben és legyünk egészen kicsinyekké hiúságban, mert hiszem azt, hogy így szolgálhatjuk méltóképpen Őt és közösségünket.

Ebben bízva megyünk a kereszthez és tűzzük fel a két képet: a Forrás fejlécét és egy gyalogos zarándoklaton készült képet.

KRIBUS MÓNIKA KÁNTORNÓ:

A Halmos László-kórus és jómagam küldetése az éneklés. Mi énekekkel szolgáljuk Istent és a közösséget, mert „*aki szépen énekel, az kétszeresen imádkozik*”. A kórus képe kerül a keresztre.

PÉK SÁNDOR PLÉBÁNOS:

A keresztre egy nagy gémkapcsot fogok rátenni, azért, mert a saját missziómról gondolkodva ez jutott eszembe, hogy az én küldetésem, misszióm hasonlít ennek a missziójához: kapcsolatot teremteni ember és Isten között, ember és ember között, ember és önmaga között. Ez lesz majd a missziós keresztre téve jelképként.

Egy Isten alakú úr van minden ember szívében

Életünk egy küldetés. Mindig vár ránk egy új feladat, egy új próbatétel. Úgy gondoljuk, hogy sok mindenre szükségünk van, ezért mindig csak a feladatainkra gondolunk.

Kimerülünk, elfáradunk és mi sem tudjuk már mire van szükségünk.

Mindenki keresi a maga küldetését, hogy miért is van itt, mi a feladata.

Miután már mindenbe belefogtunk, mindent kipróbáltunk, rájövünk, hogy csak egy feladatunk van, ami igazán fontos: Istenben élni és mozogni, végül Hozzá térni.

Semmi más nem töltheti ki az Isten alakú úrt a szívünkben, csakis Isten.

Loló Gabriella-Brigitta

Hittanulunk!

A plébánia közösségi pincetermében hétfőn délután hittanulunk. Fél 5-től fél 6-ig Hittan+, ide a tavalyi elsőáldozók egy csoportja, illetve román tagozaton tanuló gyermekeink járnak. 6-tól elsőáldozásra készülő hittancsoport van. Mindkét csapatba sok szeretettel várjuk a csatlakozni vágyókat!

PROHÁSZKA OTTOKÁR

Kő az úton

Gondolod, kerül életed útjába
Egyetlen gátló kő is hiába?
Lehet otromba, lehet kicsike,
Hidd el, ahol van, ott kell lennie.

De nem azért, hogy visszatartson téged,
S lohassza kedved, merészséged.
Jóságos kéz utadba azért tette,
Hogy te megállj mellette.

Nézd meg a követ, aztán kezdj el
Beszélgetni róla Isteneddel.
Őt kérdezd meg, milyen üzenetet
Küld azzal az akadállyal neked.

S ha lelked Istennel találkozott,
Utadban minden kő áldást hozott.

Szent András apostol

Szent János szerint András, aki halászból élt, egyike volt annak a két tanítványnak, akik először követték Jézust. Kezdetben Keresztelő János tanítványai közé tartozott, de amikor meggyőződött róla, hogy Jézusban megtalálták a Messiást, hozzá csatlakozott. Ezért vitte el Jézushoz a testvérét, Simon Pétert is (Jn 1,35-42). A kenyérszaporítás előtt András jelentette Krisztusnak, hogy „van itt egy fiú, akinek van két árpakenyere és öt hala” (Jn 6,8-9).

Szent Márk evangéliuma szerint Jézus maga hívta meg Andrást Simonnal és Zebedeus fiaival, Jakabbal és Jánossal együtt a Galileai-tó partján (1,16-20; vö. Mt 4,18-22). András jelen volt, amikor Péternek, Jakabnak és Jánosnak az utolsó időkről beszélt Jézus az Olajfák hegyén (Mk 13,3), és Fülöppel ő vitte a pogányokat Jézushoz az utolsó napokban (Jn 13,22).

Az apostolok szétválása után András Kis-Ázsia tartományban a Fekete-tengertől délre fekvő vidéken, Trákiában és Görögországban hirdette az evangéliumot. Biztosnak látszik a hagyományban élő adat, hogy 60-ban az achaiiai Petra városában keresztre feszítették. Keresztjének szárait nem derékszögben, hanem átlósan (X alakban) ácsolták, ezért nevezik András-keresztnek ezt a formát.

Ereklyéit a 4. századtól Konstantinápolyban őrizték, majd 1208-ban erőszakkal átvitték az itáliai Amalfiba. 1964-ben a keleti és nyugati egyház kiengesztelődésének jeleként az apostol ereklyéi visszakerültek Petrába, vértanúsága helyére.

Szent András apostol ünnepét Rómában a 6. század óta ünneplik.

András életéről az evangéliumokból keveset tudunk, de annál többet árul el az András cselekedetei című apokrif könyv, amely elbeszéli, milyen viszontagságok közepette vitte az apostol Krisztus örömhírét Örményország napégette pusztaságain, Kurdisztán szakadékos hegyein át a Fekete-tenger partjáiig. Feltűnt a szkíták földjén is, és hirdette az evangéliumot a nomád pásztorok és vadászok sátraiban. Végigjárta Trákiát és Görögországot, végül Achaiában Aegeas prokonzul elé állították.

Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus

Budapest, 2020. szeptember 13–20.

„Minden forrásom belőled fakad”

Zsolt 87,7

A barátság szentsége

Jézus és a barátság *(Folytatás előző lapszámunkból)*

Jézus úgy van jelen, mint aki elől nem kell rejtegetni a piszkos lábat, nem kell neki valami jónak, tisztának látszót mutatni. Jézus előtt lehetünk azok, akik valójában vagyunk. A mély, igazi barátság egyik sajátosságát fedezhetjük itt fel. A kapcsolat, ahol ledőlnek a tabuk, ahol eltűnnek az álarcok, ahol mezítelenek lehetünk és nincs okunk a félelemre, ahol megmutathatjuk a sebeinket is és nem kell attól tartanunk, hogy még mélyebbre hasítják őket. Sőt abban bízhatunk, hogy végre orvosra, gyógyítóra találtunk (Mk 2,17), hiszen itt Ő van jelen, aki annyi embert meggyógyított.

Ezen az éjszakán még egy nagyon fontos tanítás hangzik el, ami a korábbi mester-tanítvány viszonyt újjá formálja. Jézus azt mondja tanítványainak: „Ti a barátaim vagytok, ha megteszitek, amiket parancsolok nektek. Már nem mondalak benneteket szolgálóknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Barátaimnak mondtalak titeket, mert mindent, amit hallottam Atyámtól, tudtul adtam nektek. Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket.” (Jn 15,14-16) Jézus tehát immár valóban barátainak tekinti a tanítványokat. Magyarozatképp a barátság egyik lényegi tulajdonságát adja meg, a feltárulkozást. A barát megosztja a barátjával, ami fontos számára, amit tud, ami őt élteni, lelkesíti. Jézus már évek óta ezt tette ezzel a kis csapattal, egyre mélyebb szinten osztotta meg gondolatait, vágyait velük. Fokozatosan tárta fel előttük Isten országanak titkait, nyitotta meg feléjük is saját bensőséges kapcsolatát az Atyával. Tanúi lehettek sikereinek és főleg a következő napokban feltárja előttük emberségének törekenységét is. Szenvedése meg fogja botránkoztatni a barátait. Jézus mégis bízik bennük, jóllehet törekeny emberek. Többször is komolyan csalódnia kell (gondolhatunk a tanítványok közötti viszályokra, a vitára, hogy ki a nagyobb, vagy Péter tagadására, Júdás árulására). Ennek ellenére rájuk bízta a feladatot: „ezt cselekedjétek az én emlékezetemre” (1Kor 11,24b) és „tegyetek tanítványommá minden népet” (Mt 28,19).

A Jézussal való személyes barátság már ezen az éjszakán összekapcsolódik a tanítvány társakkal való barátsággal: „Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket. Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint ha valaki életét adja barátaiért.” (Jn 15,12-13) A barátság feltétele a Jézus parancsának való engedelmesség, ami nem más, mint a testvéri szeretet. Itt találjuk meg azt, ami minden keresztény gyakorlat központi paradigmája: az Istennel való kapcsolat és az emberekkel való kapcsolat egymástól elválaszthatatlanok. Jézus nem csupán individuális barátságokat kötött, hanem valóságos baráti közösséget alapított.

(Folytatás a következő lapszámunkban)

Forrás: jezsuita.blog.hu

- Az egyház tagjává lett a **keresztség** által: szeptember 28-án Zalán Gergő - Waldman Attila és Waldman Renáta-Tünde, október 6-án Kristóf - Fekete Zsolt-József és Bungó Noémi Erika, 12-én Enikő - Pándi Csaba és Miklós Tekla, 13-án Luca - Tóth Áron és Szabó Erzsébet, 19-én Kristóf - Bojtos Róbert és Nagy Gyöngyi Hajnalka gyermeke.
- **Utolsó útjukra kísértük:** szeptember 26-án † Opris Mária, 30-án † Szilágyi Imre, október 10-én † Bányai László, 11-én † Dámics Mária Magdolna, 31-én † Fülöp Jenő testvéreinket.
- November 19-én, kedden, lesz a **Posticum Szent Erzsébet-kápolnájának a búcsúja**, a szentmisét 11-kor fogjuk ünnepelni, amit Pasca Szilárd atya fog bemutatni Csíkszentdomokosról.
- Aki a temetőt ájtatos lélekkel meglátogatja és legalább lélekben imádkozik a meghaltakért, november 1-től 8-ig bezárólag mindennap **teljes búcsút** nyerhet.
Természetesen a szokásos feltételekkel: gyónás, áldozás, imádkozás a pápa szándékára. (A pápa szándékára elegendő egy Miatyánkot és egy Üdvözlégyet imádkozni. Egyetlen gyónás elegendő mind a nyolc napra.)

A SZENTMISE OLVASMÁNYAI

Nov. 1. **MINDENSZENTEK.** Jel 7,2-4.9-14 - 1Jn 3,1-3 - Mt 5,1-12a
Évk. 31. vas. - nov. 3.: Sir 35,15b-17.20-22a - 2Tim 4,6-8.16-18 - Lk 18,9-14
Évk. 32. vas. - nov. 10.: 2Mak 7,1-2.9-14 - 2Tessz 2,16-3,5 - Lk 20,27-38
Évk. 33. vas. - nov. 17.: Mal 3,19-20a - 2Tessz 3,7-12 - Lk 21,5-19
Évk. 34. vas. - nov. 24.: **KRISZTUS, A MINDENSÉG KIRÁLYA.**
2Sám 5,1-3 - Kol 1,12-20 - Lk 23,35-43

A havilapot szerkeszti a Nagyvárad-Újvárosi Szent László Római Katolikus Plébánia.
410209 Nagyvárad, Primáriei utca 9. Telefon: 0259/431-652. www.szentlaszloplebania.ro
facebook: Nagyvárad-Újvárosi-Szent-László-Római-Katolikus-Plébánia
Készült a nagyváradí Litera Print nyomdában.